

Lo dia 23, á las 7 h m. deixava Rupit, prenent lo meteix camí que ahir seguírem, es á dir, deixant lo qui porta á Vich, procedent de Olot, á 12 minuts escassos del poble, en la *Era de la guilla*, que quedá á má esquerra, y prenent lo qui s' dirigeix cap á Olot. Als 8 minuts de dita Era se passa per *ca'N Sala*, que s' deixa á la esquerra: als 10 minuts més, se deixa á la dreta lo camí de Olot y s' baixa cap á la *riera del Serrat de Rupit*, que s' torna á atravessar, pujant ab 5 més á la iglesia parroquial de *Pruit*, de construcció molt moderna, exceptuant lo portal y chor, que son romànichs y es tot lo que resta de ia petita iglesia primitiva de Pruit. No hi vegi de notable més que la Creu parroquial gòtica, en la cual no hi estalviären gens l' argent, puig las planxas del esmentat metall son molt groixudas.

Lo Sr. Rector fou ab mí sumament obsequiós, convidant-me ab dolsos y xocolate.

A las 8 h 30 m. sortíam de Pruit, baixant ab 20 minuts á la casa nova del *Colell de Pruit ó de las Vilas*, de hont ab 30 més pujávam á la *Gran Casa del Bach de Collsacabra*; 10 minuts més enllá passávam per la *Collada del Bach*, entre los Serrats de Rupit y de Moncau, baixant ab mitja hora á *Tonigros* y seguint sens deturarnos cap al *Esquirol*,

per hont passávam á las 11 h m., arribant á la 1 h 40 m t. á *Roda*, hont vaig deixar la euga del Coll de Pruit, y m' vaig despedir del guía Jaume Puig d'En Bas. Vaig dinar á *Roda*, á *ca'N Mateu*, y á las 4 h t., ab la tartana, marxava ja cap á Vich, ahont vaig arribar á las 5 h 30 m t. Aquí m' quedaré fins á demá, esperant al amich y consoci D. Enrich Miró, pera fer ab ell una completa excursió á las *Guilleries*, que tenim projectada de temps.



COL·LABORACIONS

LA PREMSA COMARCAL, UN BÉ COMUNITARI

És un fet incontestable que la informació s'ha convertit, en el nostre segle, en un element imprescindible per a la promoció de la persona. Els motius són múltiples i complexos, però, en síntesi, podríem dir que sense la informació l'home esdevé un ésser aïllat i desconectat de la realitat. No és gens petit el paper que juguen els mitjans de comunicació en la cohesió de la societat.

Un fet polític, econòmic, cultural o científic, que té lloc a milers de quilòmetres, és conegut arreu en pocs minuts o hores, sigui per la ràdio, per la TV o per la premsa. Avui sabem que res d'humà, tant d'aquí com de les antípodes, no ens és aliè. Per això, conèixer, estar informat, és una anella indispensable per a la solidaritat de l'espècie humana.

Ara bé, tots sabem que informar no sempre és sinònim d'informar bé, d'informar veridicament. La barrera dels interessos polítics, econòmics i tècnics dels mitjans de comunicació no sempre és superat pel servei de la veritat o al bé de la societat.

Massa sovint ens trobem amb la informació retallada, desviada, instrumentada en funció d'una idea política, d'una operació econòmica o d'una imposició tècnica com pot ser l'eficàcia i la brevetat. És el preu que han de pagar els grans «mass media», siguin àudio-visuals o escrits.

Aquesta problemàtica i la urgència de recordar que el paper d'aquest poder que és la informació va més enllà de la simple transmissió de notícies, va ser tractat fa poc en un sopar amical organitzat per l'Àmbit Maria Corral. Al voltant de la taula, s'hi aplegaran periodistes, tècnics i especialistes de la informació. Les conclusions no són gens desaprovechables.

Per una banda, quant als professionals i als propietaris dels mitjans, cal recordar-los que el bé, el bé comú, ha d'estar present com a principi orientador a l'hora de redactar unes frases, de filmar unes imatges o de pronunciar unes paraules. Alhora que informen els mitjans de comunicació transmeten també una formació als seus consumi-

dors, i, d'aquesta formació, en són, consegüentment, corresponsables. Per altra banda, quant als oients, als televidents o als lectors, hi ha el dret i la necessitat de conèixer per qui i com són informats. La manipulació o la deformació de la informació és inútil i inoperant si qui l'ha de rebre està assabentat de qui és, en última instància, el qui l'informa, de què diu i amb quins efectes.

Aquestes dificultats o limitacions a les quals s'ha de fer front com a professional o com a consumidor de la informació, tenen també la seva translació als mitjans que operen amb difusió comarcal o local. Són també, com els grans «mass media», informadors i formadors d'opinió. Però, afortunadament, aquelles limitacions imposades per la ideologia, pel cost de producció o per la rapidesa informativa no tenen el mateix efecte en el marc d'una petita comunitat com és la comarca o el municipi; en aquestes comunitats de dimensions reduïdes, a mesura humana, on quasi tothom es

coneix, els perills esmentats són més fàcilment conjurables.

La relació directa entre el periodisme local i els seus consumidors —i alhora protagonistes— fa més fàcilment el contrast de la informació, és altament possible i eficaç. Darrera d'aquests mitjans a escala reduïda —emissora, periòdic o revista, comarcals o locals— no hi ha sinó l'accionariat popular, la cooperativa de lectors, l'associació d'uns amics que no tenen altre fi ni

motivació que respondre a les inquietuds de la comunitat en què neixen. El cost de producció és proporcionalment molt més petit que en els «grans mitjans», la qual cosa comporta una minça incidència de la publicitat i les seves implicacions en el contingut de la informació.

Tot el que afecta la comunitat, sigui positiu o negatiu, es reflecteix en els seus òrgans d'informació. I no sols en el contingut, sinó en les mateixes per-

sones que l'elaboren o la transmeten. Per això, cal esmerçar-nos a mantenir viva la premsa comarcal: ja que representa un contrapès a la manca d'identitat dels grans mitjans i fa com més a prop, més presència del bé comú, del bé de la comunitat.

Cesc Romero

De l'Àmbit Maria Corral

FEMINISME/MASCLISME?

El fet de situar al mateix nivell el feminisme i el masclisme, és una injustícia semàntica i conceptual que va en detriment de la dona i de l'home. Avui, quan hom parla de "feminisme", sempre se sol matisar. No hi ha un feminisme, sinó que hi ha feminismes... Hi ha un feminisme assenyat que pretén, amb justícia, el ple reconeixement de la dignitat personal de la dona i que propugna l'exercici dels seus drets i deures en igualtat amb l'home. Hi ha un feminisme arrauxat i combatiu (sovint explicable per les circumstàncies històriques i la greu marginació de la dona) que, a la pràctica, enfronta ambdós sexes. Hi ha un feminisme de futur que somia i que avança perquè l'especi-

ficat del fet de ser dona es desplegui en totes les seves sorprenents possibilitats.

El feminisme arrauxat és en realitat un **femellisme**, que és l'autèntic equivalent del **masclisme**. Ambdues posicions (sense que despreciam la dimensió d'animalitat que també hi ha en tota persona), a la pràctica, s'auto-exclouen mútuament. Per això, el terme que correspon a l'autèntic feminisme, no és el masclisme, sinó el **masculinisme**, és a dir, la reflexió, la vivència, la potenciació, d'allò que és propi de ser home. El masculinisme no exclou l'autèntic feminisme, ans al contrari, s'hi obre en una relació de reciprocitat, de mútua apertura i d'acceptació. Així, masculi-

nisme i feminisme autèntic, s'auto-impliquen, s'il·luminen i es dinamitzen en ordre a un desplegament de l'ésser humà en totes les seves capacitats.

Hom podrà objectar que, en el fons, els "ismes" són sempre perillosos. És cert, i hom ha d'estar a l'aguait a no fer prevaler les ideologies per damunt de les persones. Però les precisions terminològiques també són eines vàlides que ens ajuden a clarificar els continguts. Més enllà dels "ismes".

Jaume Aymar

de l'Àmbit Maria Corral

MALAGUANYATS ESFORÇOS

Suposo que també vosaltres, abans de veure algun dels episodis de "Desastres de la guerra", a la TVE, en sabíeu moltes coses d'aquella guerra dita de "La Independència", que sostinguérem els espanyols contra els francesos de 1808 a 1814. Estic segur que, amb poca o molta història del segle XIX que us hagin fet empassar, alguna vegada us deu haver anguniejat el problema d'aquella gent que la història d'Espanya en diu "afrancesats", aquells que, sentint-se d'acord amb els ideals de Llibertat, Igualtat i Fraternitat de la Revolució Francesa (que tallà uns caps, n'*escal·là* molts d'altres, però que, malgrat tot, féu donar un pas endavant al nostre vell continent

europeu), no sabien com llegir-ho amb un Napoleó que ocupava "manu militari" la seva terra espanyola.

A mi, personalment, m'ha preocupat sempre aquesta gent que la vida col·locava entre l'espasa i la paret. D'aquells afrancesats en sortiran els lluitadors de la llibertat romàntica... que acabaran morint-se joves o bé suïcidant-se.

Però encara em fan patir més aquells herois que lluitaven (i alguns —molts— morien i tot) defensant, en el camp dels "bons" que llavors pensaven ser, una Constitució que havia redactat el "poble" i un rei poca-solta que —aleshores— ells anomenaven "El Deseado", perquè creien de bona fe que s'ho mereixia.

Ara, a la vista dels resultats, penso que més aviat era un "indesitjable". Què hi farem, però, si la història s'escriu així!

A l'episodi del diumenge 26 de juny sortia una entrevista de l'afrancesat Marchena amb el valent cabdill castellà El Empecinado. En un descans, aquest guerriller que després arribà a general feia llegir als seus homes uns llibres que explicaven la Constitució i també la Revolució Francesa i les seves conseqüències. Qui sap, doncs, per què lluitaven realment?

El que és cert és que volia la llibertat i el progrés d'Espanya. També ho volia en Marchena, però la buscaven per camins diferents. En acomiadar-se, El Empe-